HINTRO

historisch institutioneel tijdschrift

HINTERVIEW FLORIS MEENS

TOP 5 STUDENTEN-MAALTIJDEN

STUDEREN IN ZUID-AFRIKA

NUMMER 3 - 2018

HOOFDREDACTIONEEL

Lectori salutem,

Met de komst van een nieuwe schare studenten verschijnt naar goed gebruik ook de introductie-editie van het Historisch Institutioneel Tijdschrift (HInT). Achteraan in ons blad vind je voor jullie gemak het programma van deze week. Daarnaast heeft onze redactie een plezierig palet aan artikelen geschreven die gericht zijn op de kersverse studenten.

Docent en introductiecoördinator Floris Meens doet in een interview zijn loopbaan uit de doeken en voorziet in waardevolle tips. In een tweeluik laat enerzijds professor Jan Kok een dag uit het leven van een docent zien terwijl onze redacteur en aankomend GSV-secretaris Wouter een van zijn dagen beschrijft.

Ook geven enkele van onze vaste rubrieken een inkijkje in de wonderlijke wereld van de universiteit. Koen vertelt in Studenten in het wild over zijn stage bij het public affairs bureau Dröge & Van Drimmelen in Den Haag en Audrey doet in Grenzeloos studeren verslag van haar buitenlandsemester in Zuid-Afrika!

Verschillende artikelen zijn eraan gewijd om het leven van onze eerstejaars gemakkelijker te maken. Jan en Ine testen verschillende essentiële smaakmakers voor de studentenkeuken, Geert introduceert je tot het beruchte Keizer Karelplein en Bram vertelt hoe je het beste kunt genieten van je studententijd.

Natuurlijk is er ook nog plek voor verder vertier. Zo vind je een humoristische prent van Roos, een uitdagende prijspuzzel door Carlijn, een korte detective in het feuilleton, een recensie over een historische escape room door ondergetekende, een brief van Steven aan Mariken van Nieumeghen en een informatief stuk van Sophie over de eerste studentes van Nederland.

Ik wens iedereen veel leesplezier en een fantastische introductie!

Huub Vilé
Hoofdredacteur

Zie onze Facebookpagina

@Historisch Institutioneel Tijdschrift

voor het allerlaatste nieuws!

COLOFON

Jaargang 34, Nummer 3
Het Historisch Institutioneel Tijdschrift (HInT) is het periodiek van GSV Excalibur

Redactieadres
Erasmusplein 1, Kamer E12.11
6525HT Nijmegen
hintredactie@gmail.com
Oplage: 150
ISSN: 0923-9375
© GSV Excalibur 2018

Redactie
Afra de Mars, Bram Ruber, Carlijn van der Veen, Emma Hooghwinkel, Geert Dijk, Huub Vilé, Isaac Thomas, Jan Hornix, Jelle de Vries, Koen Linssen, Kris van der Aar, Mark Barrois, Roos In 't Velt, Sophie Jager, Steven Verhoeven, Wouter Raaijmakers

Eindredactie
Emma Hooghwinkel, Huub Vilé, Mark Barrois

Lay-out
Wouter Raaijmakers

Hoofdredactie
Huub Vilé, Wouter Raaijmakers

Voorpagina
'View from east to west on Nijmegen and castle Valkhof' uit 1670 door Lieve Verschuier

Niets uit dit tijdschrift mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt, in de ruimste zin van het woord, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van het Historisch Institutioneel Tijdschrift.

INHOUD

HISTORISCH INSTITUTIONEEL TIJDSCHRIFT

04 HINTERVIEW MET FLORIS MEENS

'Studenten zijn hier geen nummers'.

08 ANNA MARIA EN ALETTA

De eerste studentes van Nederland.

10 TOP 5 SMAKELIJKSTE SMAAKMAKERS

Hoe je schamele maaltijden toch pit kan geven.

12 EEN DAG UIT HET LEVEN VAN...

Een docent en student! Het tweeluik vol verschil.

14 DE LOGIKWIS PRIJSPUZZEL

Ding mee naar een thriller van J. Windmeijer!

16 GSV-BESTUUR 2018-2019

Het kandidaatsbestuur stelt zich voor.

18 HISTORISCHE ESCAPE ROOM

Een recensie van 'Studenten in verzet'.

19 STUDEREN IN ZUID-AFRIKA

Audrey vertelt over zes maanden Pretoria.

20 COLUMN: STUDEREN KUN JE LEREN

Over het inrichten van je studentenleven.

21 GESCHIEDENISPRENT

De verwachting en realiteit van historicus zijn.

22 STUDENTEN IN HET WILD

Stagiair-lobbyist in de Haagse politiek.

23 FEUILLETON 'HOOGOP HOGEROP'

Het docententeam als vreemde eend in de bijt.

26 HET KEIZER KARELPLEIN

Keizer wie?

27 PROGRAMMA INTRODUCTIEWEEK

Een uitscheurbaar programma van de introductie!

Zelf schrijven voor het HInT? In de redactie, of gewoon eenmalig? Dat kan! Mail naar hintredactie@gmail.com

‘STUDENTEN ZIJN HIER GEEN NUMMERS, MAAR HEBBEN EEN NAAM’

Hinterview met Floris Meens

Door Isaac Thomas en Kris van der Aar

Als hoofd van de Introductiecommissie zijn jullie hem vast al een keer tegengekomen bij één van de vele activiteiten, maar Floris Meens (1985) is daarnaast als universitair docent Cultuurgeschiedenis verbonden aan de Radboud Universiteit. Dit betekent dat jullie hem aankomend jaar in de collegezalen nog een aantal keer zullen treffen bij de cursussen Nieuwe Tijd en Nieuwste Tijd. Door zijn energieke en levendige stijl van college geven is hij één van de meest populaire docenten van de faculteit. Wij voelden hem aan de tand over onder andere zijn persoonlijk leven, zijn eigen onderzoek en onderwijs.

Zo hoogleraar, zo student…

Meens studeerde van 2004 tot 2008 zelf ook geschiedenis aan de Radboud Universiteit. ‘Die heette toen nog Katholieke Universiteit Nijmegen,’ lacht hij. Tijdens zijn studie ontwikkelde hij een passie voor zowel politieke als culturele geschiedenis, geinspireerd door de hoorcolleges van respectievelijk Remieg Aerts en Peter Rietbergen. Uiteindelijk moest hij toch een keuze tussen de twee benaderingen maken, waarbij het aanstekelijke enthousiasme en de vakkennis van de hoogleraar Cultuurgeschiedenis de doorslag gaf. ‘Ik heb tot mijn derde jaar enorm getwijfeld, maar die colleges van Peter Rietbergen waren zó fantastisch,’ vertelt Meens bevlogen. ‘Hij is later ook mijn promotor geworden, hij kon zó vertellen. Alles uit zijn hoofd, hij had ook nooit iets bij zich. Aan het begin van elk college pakte hij een krijtje, tekende hij uit losse pols de landkaart van Europa en dan begon hij over van alles te vertellen.’

Meens studeerde af met een scriptie over het werk van de Italiaanse dichter Pier Paolo Pasolini (1922-1975) en promoveerde in 2015 op een proefschrift over de rol van kunsthistorica Ersilia Caetani-Lovatelli (1840-1925) in de negentiende-eeuwse Romeinse saloncultuur. Voor beide projecten verbleef hij vele maanden in Rome. Gevraagd naar zijn voorkeur voor Italië, vertelt hij dat zowel zijn middelbareschooltijd als de colleges van diezelfde Rietbergen bepalend zijn geweest. ‘Al zijn thema’s gingen op de een of andere manier over Italië. Maar die interesse was er al wel, want ik ben ook met de middelbare school in Rome geweest, en ik dacht: “dit is dé stad van dé geschiedenis”. Als je geschiedenis studeert, móet je wel een keer naar Rome.’

In 2010 begon Meens al met doceren aan de Radboud, maar in 2012 moest hij deze functie – uiteindelijk slechts voor even - gedwongen neerleggen vanwege een te langdurig tijdelijk arbeidscontract terwijl hij nog werkte aan zijn promotieonderzoek. Hierop startten een aantal verbolgen studenten een petitie op om het vertrek van de toen al populaire Meens te verijdelen. ‘Dat was natuurlijk geweldig,’ vertelt hij met een grote glimlach. ‘Het was heel ontroerend. De studenten lieten het er niet bij zitten. Dat is natuurlijk het mooiste wat je je als docent kan voorstellen. Dat zou ik iedere docent gunnen.’ In die jaren heeft hij zich in zijn onderzoek lang beziggehouden met moderne culturele en intellectuele netwerken op transnationale schaal, maar momenteel verschuiven zijn interesses. ‘Ik heb een vrij grote beurs [Veni-subsidie van NWO, KvdA] binnengehaald, waarmee ik drie jaar lang onderzoek kan doen naar de wijze waarop mensen in de negentiende eeuw in Nederland in klein verband musiceerden en daarbij contacten legden.’ Daarnaast vindt hij het belangrijk naast enkel academische publicaties ook te publiceren voor een breder publiek. ‘Ik ben nu een biografie [van reisschrijver Maurits Wagenvoort, KvdA] aan het schrijven, waarbij echt mijn doel is om een werk te creëren dat wetenschappelijk goed in elkaar zit, maar ook door een groot publiek gelezen kan worden.’

Lot uit de loterij

In het algemeen vindt Meens dat historici uit hun ivoren toren van de wetenschap moeten klauteren. 'Bij het binnenhalen van subsidies om verder te kunnen met je onderzoek weegt tegenwoordig terecht de vraag wat de maatschappij eraan heeft, en hoe je de verkregen inzichten kan delen met een breder publiek,' signaleert hij. 'Het is heel gek: aan de ene kant heeft iedereen een verleden, dus je zou zeggen dat de hele maatschappij moet zitten te wachten totdat wij met onze mooie verhalen naar buiten komen, maar dat is niet het geval. Je ziet nu dat er bij de publieke omroep wordt bezuinigd op geschiedenisprogramma's als *Andere Tijden*. Je moet dus als historicus zelf naar buiten, je moet op allerlei manieren proberen om te laten zien wat voor betekenis het verleden heeft. Dat is heel belangrijk, en gelukkig zien ook steeds meer studenten dat in. Zij zijn vaak veel beter dan docenten in het naar buiten treden en mooi verpakken van de geschiedenis.'

Daarnaast hekelt Meens de wijze waarop wetenschappelijk onderwijs en onderzoek momenteel worden gefinancierd. Letterenfaculteiten staan overal onder druk en de politiek maakt weinig aanstalten om de financieringsmodellen te veranderen. 'Bij Letteren komt er steeds minder geld binnen, terwijl ons onderwijs kleinschalig en dus kostbaar is. Docenten moeten dus meer onderwijs geven in gelijkblijvende aantallen uren. De verhouding tussen onderwijs en onderzoek komt daardoor onder druk te staan. Voor geesteswetenschappers is het moeilijker om extern geld binnen te halen, bijvoorbeeld vanuit het bedrijfsleven, waardoor zij in verhouding vaak minder tijd aan hun onderzoek kunnen besteden dan hun collega's aan bijvoorbeeld de bètafaculteiten'.

Toch zijn er wel mogelijkheden: grote onderzoeksbeurzen vanuit organisaties als het NWO. Daarbij is er volgens Meens sprake van een uiterst competitief systeem: slechts vijftien procent van alle onderzoeksvoorstellen wordt met een subsidie beloond. 'Vijfentachtig procent wordt dus afgewezen, dat is zo'n *waste of capital*, vooral intellectueel.' Meens roept op tot wijzigingen in het systeem, maar signaleert daarbij ook meerdere aandachtspunten. 'Het is belangrijk dat er goed gelet wordt op de kwaliteit van onderzoeksaanvragen en dat niet iedereen zomaar met belastinggeld aan de haal kan gaan. Bovendien moet de verdeling van het onderzoeksgeld op een transparante wijze tot stand komen.' Toch zou een evenwichtiger verdeling en wat meer vertrouwen richting wetenschappers volgens Meens goed zijn. 'Daarvoor moeten we onze stem wat meer doen gelden. We mogen immers niet vergeten dat de politiek in Den Haag ook een zwaar stempel drukt,' vertelt hij. 'Belangrijk is dat wetenschappers onderling solidair zijn, wat soms als gevolg van die competitie en de verschillen tussen de vakgebieden niet het geval is.' Toch merkt Meens dat er een kentering gaande is. 'De werkdruk is voor velen te hoog, het aantal burn-outs neemt toe. Gelukkig gaan er steeds meer stemmen op die inderdaad pleiten voor verandering.'

Meens is zelf ook een drukbezet man. Naast het geven van onderwijs, het doen van onderzoek en het voorzitterschap van de introductiecommissie, is hij voorzitter van *Ex Tempore* (academisch tijdschrift van de opleiding Geschiedenis), lid van diverse internationale wetenschappelijke genootschappen en bestuurslid van de Nijmeegse Stichting voor Kamermuziek. 'Het mooie aan cultuurgeschiedenis is dat het mijn hobby is, dus ik zie het vaak niet als werk,' zegt hij hier zelf over. 'Dat is ook een gevaar, want het onderscheid tussen werk en privé is bij mij heel klein. Maar alles wat ik doe vanuit mijn eigen persoonlijke interesse, zie ik niet per se als zwaar of als druk.' Wel merkt hij op dat de werkdruk in het onderwijs flink is toegenomen, maar tegelijkertijd blijft hij ook positief. 'Geen geklaag hoor: het is een droombaan, een lot uit de loterij. Ik had nooit kunnen denken dat ik ooit deze baan zou hebben.'

Sport en muziek

In zijn vrije tijd heeft Meens veel hobby's om uit te kiezen. 'Ik maak muziek: ik speel viool en piano. Ik hou van lekker eten, afspreken met vrienden en vooral enorm van reizen. Ik ben bijvoorbeeld net terug van bergbeklimmen, dat vind ik erg leuk. Daarnaast tennis ik vaak en kijk ik ook veel sport op televisie.' Ook hij heeft het afgelopen WK Voetbal dus nauwgezet gevolgd. 'Ik hou hartstochtelijk van Zwitserland, dus die heb ik aangemoedigd. Ik was ook in Zwitserland toen ze speelden, dus dat was erg leuk,' vertelt hij met een glimlach. 'Ook had ik voorspeld dat de Fransen zouden winnen, dus in dat opzicht schoot mijn kennis niet tekort.'

Zijn passie voor muziek deelt Meens graag met de studenten. Zo nam hij vorig jaar samen met collega Jan Hein Furnée een groep eerstejaars mee naar twee klassieke concerten in het Nijmeegse concertgebouw De Vereeniging. 'En dat gaan we zeker weer doen! Voor jongeren kan het echt iets toevoegen aan de wereld om hen heen. In een concertzaal kan alle stress van hun drukke leven wegvallen; het biedt een plek voor contemplatie, een andere gemoedstoestand, en dat is wat ik studenten gun. Ik merk dat veel jongeren niet meer met klassieke muziek zijn opgevoed, maar als je het opzet in de collegezaal, spreekt het toch bij velen tot de verbeelding. Bovendien hebben we in Nijmegen één van de mooiste concertgebouwen van Europa, en dus komen er regelmatig wereldtoppers langs. En om die dan live in de concertzaal te zien spelen… dat is gewoon fantastisch!'

Wederzijdse waardering

Dat Meens tijdens zijn colleges regelmatig een prachtig muziekstuk opzet en daarnaast altijd op zeer gepassioneerde wijze zijn verhalen vertelt, komt hem op veel waardering van studenten in alle jaarlagen te staan. 'Ik ben altijd weer een beetje verrast als dat blijkt,' zegt hij heel bescheiden. 'Ik doe niets speciaals voor mijn gevoel. Ik geef colleges zoals ik vind dat colleges gegeven moeten worden. Wel heb ik als student ervaren hoe vervelend het is als een docent iets vertelt wat hij zelf niet leuk lijkt te vinden, en daar probeer ik wel op te letten. Ik probeer vooral hoorcolleges te vinden over onderwerpen die ik erg leuk vind. Het is ook een soort *performance*, je hebt energie nodig, en als het dan gaat… ja, dat is het allerleukste.'

Die waardering blijkt ook wederzijds te zijn. Vooral voor de eerstejaars heeft Meens goede woorden over. 'Ze beginnen net met de studie en hebben daardoor een heel open en brede blik, en dat is prettig als je college geeft: ze letten goed op, zijn aandachtig,' vertelt hij. 'Ze zitten nog zo vol energie en zijn enthousiast. Als ik mag kiezen zijn eigenlijk de vakken die ik het liefst geef in ieder geval de eerste- en tweedejaarsvakken.' Meens geeft naast hoorcolleges ook werkgroepen aan eerstejaars. 'Daar is het vaak in het begin nog wat aftasten, de studenten zijn voor elkaar nog nieuw en voor mij is het ook wennen, maar na verloop van tijd is het wel de plek waar je naast het vak ook elkaar beter leert kennen.'

Geniet van wat je leert!

Dat laatste is ook een belangrijk doel van de introductie. Meens' eigen rol tijdens de introweek is dat hij – naast de financiën en externe contacten – namens de opleiding een oogje in het zeil houdt.

‘Het is prettig als er een docent is bij wie je terecht kunt, als je je even niet raad weet.’ Drie zaken zijn volgens hem vooral waardevol aan de introductie. ‘Het is heel belangrijk dat iedereen zich op zijn gemak voelt, al een paar leuke mensen leert kennen en met een fijn gevoel aan de studie kan beginnen. Daarnaast heeft het een inhoudelijke component: tijdens het kroegcollege proef je al een beetje wat het is om driekwartier naar iemand te mogen luisteren, als voorbereiding op de studie. Ook is het een kennismaking met de stad; het is gewoon belangrijk om de karakteristieken van Nijmegen alvast te leren kennen.’

Gevraagd naar tips voor eerstejaars, hoeft Meens niet heel lang na te denken. ‘Gebruik al je zintuigen, houd je oren en ogen open. Stel telkens opnieuw voor jezelf vast hoe je je verhoudt tot de studie: gaat het me moeilijk of juist makkelijk af? In beide gevallen is er altijd hulp: er zijn legio mogelijkheden om je extra te verdiepen, maar ook je mentor en studieadviseur om je te helpen als het minder gaat. Kom eerst even tot rust en geniet van wat nieuw is, maar probeer je daarna open te stellen voor alles en alert te zijn.’ Ook beseft hij dat de druk op studenten in de huidige maatschappij groot is. ‘Veel groter dan toen ik studeerde,’ vertelt hij. ‘Er is een soort race gaande om een zo goed mogelijk cv. Zelfs met een commissiefunctie onderscheid je je niet meer, want iedereen doet wel iets. Ik vind dat je dat ergens moet loslaten, je moet voelen wat goed voor jezelf is en daarnaar leven. Ik hoop dat er een kentering komt in die competitieve cultuur, dat het weer veel meer gaat over kwaliteit en over liefde voor het vak. Het allerbelangrijkste is in eerste instantie dat je je studiepunten haalt, en dat je geniet van wat je leert. Eigenlijk moet je die nevenactiviteiten pas doen als je voelt dat je iets extra’s nodig hebt, en dat ook aankan.’ Ten slotte benadrukt Meens de positieve kanten van de universiteit en de studie. ‘Het absolute pré van Nijmegen is de kleinschaligheid. Er is een beperkt aantal studenten; dit betekent dat je elkaar ook goed kent. Studenten zijn hier geen nummers, maar hebben een naam. De gemoedelijkheid is een enorm voordeel,’ vertelt hij opgewekt. ‘Een ander voordeel is de diversiteit van de disciplines binnen de opleiding; er is echt voor ieder wat wils. Die eerstejaars hebben gewoon goed gekozen!’

HINTERNET
geef de pen door!
WWW.GSVEXCALIBUR.COM/HINTERNET

ANNA MARIA EN ALETTA
DE EERSTE STUDENTES VAN NEDERLAND

Door Sophie Jager

Ieder jaar beginnen zowel veel jongens als meiden vol verwachting aan de opleiding Geschiedenis. De introductiegroepjes en collegezalen worden gevuld door een gemengd gezelschap. Niemand die daar van opkijkt. Toch zien universiteiten er nog niet heel lang zo uit. Eeuwenlang waren universiteiten namelijk enkel bestemd voor mannen. Over wie de eerste vrouwelijke studente was bestaat wat onenigheid. Twee vrouwen staan namelijk bekend als de eerste studentes van Nederland: Anna Maria van Schurman en Aletta Jacobs. Toch zitten er een aantal eeuwen tussen de beide dames. Hoe zit dit precies?

De oudste universiteit van de Lage Landen is de Katholieke Universiteit van Leuven, opgericht in 1425. Tijdens de Nederlandse Opstand tegen Spanje werd het voor velen moeilijk nog langer te studeren in Leuven. Willem van Oranje richtte daarom in 1575 de Universiteit van Leiden op. Niet lang daarna volgden er meer, zoals de Universiteit van Groningen in 1614 en de Universiteit van Utrecht in 1636. Aan de Universiteit van Utrecht is het verhaal verbonden van de eerste, maar officieuze, studente van Nederland: Anna Maria van Schurman. In 1636 was zij de eerste Nederlandse vrouw die aan een universiteit werd toegelaten.

Anna Maria werd geboren in 1607 te Keulen. Haar calvinistische ouders waren eerder uit Antwerpen gevlucht, vanwege het schrikbewind van de Spaanse hertog van Alva. In 1615 verhuisde Anna Maria met haar familie naar Utrecht, waar ze het grootste deel van haar leven zou blijven. Al vanaf jonge leeftijd kreeg ze thuis les, onder meer in verschillende talen. Anna Maria bleek enorm intelligent en had naast een talenknobbel aanleg voor tekenen, poëzie schrijven, kalligrafie en het vervaardigen van pastelportretten. Daarnaast hield ze zich bezig met theologie. In deze tijd speelde op universiteiten het Latijn een grote rol. Normaal gesproken leerden alleen mannen dit lezen en schrijven, maar doordat Anna altijd les had gehad van haar vader beheerste zij de taal ook. Uiteindelijk kon ze zelfs veertien talen spreken!

De intelligentie van Anna Maria bleef niet onopgemerkt. Al snel stond ze in een groot deel van de Nederlanden bekend als 'het juweel van de geleerde vrouw'. Ze correspondeerde met veel andere geleerde vrouwen in Europa, ook wel de 'vrouwelijke Republiek der Letteren' genoemd. Daarnaast had zij contact met mannelijke geleerden als René Descartes en Constantijn Huygens. Het ergerde haar dat haar vaak een 'mannenziel in een vrouwenlichaam' werd toegeschreven om haar geleerdheid te verklaren. Meer dan eens stelde ze dat vrouwen juist geschikt waren om de wetenschap te beoefenen. In 1638 schreef ze een verhandeling om die stelling te onderbouwen: *Dissertatio de ingenii muliebris ad doctrinma et meliores litteras aptitudine*, ofwel een verhandeling over de geschiktheid van de vrouwelijke geest voor de wetenschap en de letteren.

Anna Maria van Schurman (1607-1678)

De Utrechtse hoogleraar Gisbertus Voetius nodigde Anna Maria na het lezen van haar dissertatie uit om naar zijn colleges te komen. Anna Maria mocht echter niet zichtbaar zijn voor de mannelijke studenten omdat dit afleidend zou zijn. Daarom moest zij de colleges bijwonen van achter een gordijn. Dit was ook het geval toen zij later colleges in geneeskunde en letteren volgde. Ze stond bekend als een vrome, kuise vrouw, al zou het ook goed kunnen dat ze bewust zo'n beeld schiep van zichzelf om in de 'mannenwereld' serieus genomen te worden. Wel bleef ze haar hele leven kritisch op de in haar ogen onterechte uitsluiting van vrouwen van de universiteit. In 1678 stierf zij ongehuwd, na een leven gewijd aan de wetenschap. Dat ze nooit zou huwen had zij aan haar vader beloofd.

Een slordige twee eeuwen later, in 1854, werd Aletta Jacobs geboren te Sappemeer. Aletta wilde, net als haar vader en oudere broer, graag arts worden. Omdat dit in die tijd een ongewoon streven was voor een meisje, wist Aletta's vader niet goed wat hij met deze wens aan moest. Nadat Aletta tegen de wil van haar ouders in zowel met de jongedamesschool als een modistecarrière was gestopt, begon voor haar een periode van thuisscholing. Hier kwam zij via haar vader in contact met Levy Cohen, een hygiënist met vooruitstrevende ideeën. Van Levy hoorde ze het verhaal van iemand die als een van de weinige meisjes een apothekersexamen had afgelegd. Aletta wilde hetzelfde. Na een periode van zelfstudie slaagde zij in 1870 voor dit examen.

Toch zag Aletta in de apothekerswereld niet haar toekomst; ze keek verder en wilde doorstromen naar de universiteit. Om die toelating mogelijk te maken schreef ze in 1871 een brief aan de liberale minister Thorbecke. Zij vroeg hierin om toegelaten te worden zonder de examens af te hoeven leggen. Na overleg tussen Thorbecke en Aletta's vader mocht ze zich hetzelfde jaar nog officieel inschrijven als studente medicijnen aan de Rijksuniversiteit Groningen. Hierdoor wordt ze vaak gezien als de eerste officiële studente van Nederland. In tegenstelling tot Anna Maria was ze de eerste studente in Nederland die een universitaire studie afrondde. In 1878 werd ze de eerste Nederlandse vrouwelijke arts. Met haar toelating deed Aletta een bijdrage aan de Hoger Onderwijswet van 1876, waarin niet langer expliciet onderscheid in sekse gemaakt werd. In 1879 promoveerde Aletta aan de Rijksuniversiteit Groningen met een onderzoek genaamd: *'Over localisatie van physiologische en pathologische verschijnselen in de groote hersenen'.*

Aletta Jacobs (1854-1929)

Na haar promotie vertrok Aletta naar Londen. Hier wilde ze zich specialiseren als vrouwenarts. Ook was ze geïnteresseerd in kindergeneeskunde. Aletta kwam in Engeland in contact met vrouwelijke artsen als Elizabeth Garrett Anderson, de eerste Engelse vrouw die een eigen medische praktijk opende. Via Elizabeth leerde Aletta Millicent Garrett Fawcett kennen, lange tijd het hoofd van de Engelse vereniging voor vrouwenkiesrecht. Dit was het begin van Aletta's strijd voor vrouwenkiesrecht en geboortebeperking.

In 1883 begon haar strijd om kiesrecht in Nederland. In de wet stond dat 'Nederlanders' en 'ingezetenen' mochten stemmen. Als arts voldeed zij aan de loongrens en zou ze in principe dus kunnen stemmen. Hier wilde Aletta gebruik van maken, maar haar poging werd afgewezen. Vier jaar later werd in de grondwetswijziging expliciet genoemd dat enkel gestemd mocht worden door mannen. Aletta ontwikkelde zich ondertussen tot de meest bekende vertegenwoordigster van de eerste feministische golf in Nederland. Pas in 1917 werd, na nog een grondwetswijziging, in Nederland het vrouwenkiesrecht mogelijk. Het zou nog langer duren voor een vrouw op de universiteit, zoals tegenwoordig, als iets heel gewoons werd gezien.

TOP 5 SMAKELIJKSTE SMAAKMAKERS

HOE JE JE SCHAMELE STUDENTENMAALTIJD TOCH WAT PIT KAN GEVEN

Door Jan Hornix

Op jezelf wonen is wel geinig. Geen ouders die je vertellen wat je moet doen, zo laat thuiskomen als je wil en de hele ochtend in bed liggen. Althans, dat is wat je denkt als je je nieuwe *overpriced* **drie-bij-twee paleisje intrekt. Wie stofzuigt nu je kamer? Wie zorgt er nu voor dat elke ochtend jouw Coco Pops klaar staan? Wat is überhaupt een waterstop en waarom zit deze bij de prijs van mijn huur inbegrepen? Gelukkig zijn wij bij de HInT-redactie niet de gekste en helpen we de aankomende student graag. Daarom testen wij voor jullie hoe je met minimale inspanning en een lege bankrekening toch een kauwbare maaltijd 's avonds op tafel kunt zetten.**

In dit artikel zal uiteengezet worden hoe je van een skere maaltijd toch nog een pareltje kan maken. In totaal worden vijf smaakmakers getest die iedereen wel in huis heeft liggen (appelmoes, fritessaus, mosterd, curry en chilisaus) in combinatie met vijf smaakdragers (aardappels, pasta, rijst, brood en crackers). Om de test zo objectief mogelijk af te nemen wordt een strikte procedure gevolgd: elke smaakdrager wordt bereid zoals op de verpakking staat beschreven. Er worden verder geen kruiden toegevoegd gezien wij verwachten dat de gemiddelde student hoogstens een busje shoarmakruiden in de kast heeft staan. De jury, bestaande uit de onfortuinlijke auteur van dit artikel en proefexpert en smaakmaker van ieder feestje Ine de Win, test telkens één smaakdrager om de beurt in combinatie met de vijf smaakmakers en geven hier een punt tussen 1 en 10. Na iedere ronde wordt een smaakneutralisator gegeten (het droogste mariakaakje dat we konden vinden). Hieronder zie je onze bevindingen van een middagje lekker proeven. Spoiler alert: vrijwel alles was walgelijk!

Aardappel

Aardappels zijn gewoonlijk erg lekker en nu ook. Curry (geen ketchup, gadver) is hierbij magnifiek. 'Ik vind curry gewoon heel lekker!' zegt Ine. Fritessaus is uiteraard een klassieker en het doet ons goed smaken. Weliswaar is fritessaus geen mayonaise dus dat zorgt voor minpunten. Gebakken aardappel met chilisaus smaakt als gebakken aardappel met chilisaus. Het is niet vies maar absoluut niet nodig. Het eerste meningsverschil ontstaat bij de mosterd. De redacteur is aangenaam verrast door de scherpe mosterd in combinatie met de zachtheid van de aardappel. De expert lust geen mosterd en maakt een weerzinwekkend geluid bij het proeven. Als we bij appelmoes aankomen, dé publieksfavoriet bij kinderfeestjes, zijn we toch wat teleurgesteld. Appelmoes is lekker bij friet maar als je als armoedige student slappe ongezouten aardappelen serveert met AH Basic appelmoes die bestaat uit wat appelaroma en een hoop water vergaat het lachen je al snel. We hadden gehoopt op die prachtige samenkomst van hartig en zoet. Al met al waren dit prima maaltjes. Het lachen verging ons hierna echter snel.

Pasta

Na een kurkdroog mariakaakje naar binnen te hebben geduwd is het tijd voor de pasta die in korte tijd steenkoud is geworden waardoor het ongemakkelijk koel en plakkerig in je maag rondklotst; zin in! De pasta met curry is te doen. Het is niet iets dat je per se *wil* eten maar een beetje hongerige student moet hier tegen kunnen. Daarentegen is fritessaus over de pasta een weerzinwekkende combinatie. Het is duidelijk niet de bedoeling geweest dat deze twee etenswaren elkaars paden zouden kruisen dus probeer dit alsjeblieft niet thuis. Chilisaus met pasta smaakt naar chilisaus. De pasta verdwijnt lekker naar de achtergrond dus mochten er chilisausfanaten in ons lezerspubliek zitten: dit is je gouden combinatie. Mosterd was wederom een fijne verrassing voor onze redacteur. 'Mosterd is gewoon heel lekker!', zegt hij terwijl de expert zich met haar mond vol pasta en haar ogen vol tranen van hem afkeert. De appelmoes is zo goedkoop dat hij al gesmolten is voordat we hem samen kunnen proeven met de pasta. De droge pasta blijft over. Alsmede de bittere teleurstelling.

Rijst
Alvorens we overgaan tot testen meldt Ine nog even dat gekookte zilvervliesrijst op maden lijkt. Heerlijk! We gaan proeven. Rijst en curry is wederom niet zo heel erg. 'Hier zou een persoon meer van kunnen eten!' Fritessaus bij je rijst is niet alleen een goor idee, maar ook goor in werkelijkheid; niet doen. Als we bij chilisaus aankomen denken we dat dit nog wel eens zou kunnen smaken, gezien dit naar onze overtuiging een combinatie is die studenten vaker maken. De teleurstelling volgt echter snel. Het smaakt naar rijst met chilisaus - *im Westen nichts Neues!* 'Mosterd is lekker! Probeert het eens uit. Pak dat onaangeroerde potje Dijon dat je moeder drie jaar geleden voor je heeft gekocht in Zuid-Frankrijk toch eens uit de kast en geniet!', zegt onze redacteur. Ine kijkt beteuterd. Als laatste wordt rijst en appelmoes getest, dikwijls door kinderen gegeten. Studenten zouden dit dus ook moeten kunnen. Deze twee studenten daarentegen niet.

Brood
Brood kent iedereen wel dus daar hoeven we niks over uit te leggen. Met curry smaakt brood niet slecht. 'Met een beetje kaas erbij en vijf minuten in het tosti-apparaat zou dit echter veel beter smaken.' De combinatie met fritessaus valt wederom tegen. Langzamerhand beginnen we te vermoeden dat Ine's fritessaus gewoon niet zo lekker is. Het brood in samenstelling met chilisaus doet ons denken aan de vorige drie keer dat we chilisaus moesten proeven. 'Ik ben inmiddels zo gewend aan deze saus', zegt Jan,' alsof ik nooit meer iets anders zal proeven!' Ine doet alsof ze wat mosterd op haar brood doet maar vindt het alsnog vies. Appelmoes en brood smaakt echter niet slecht. Net appelstroop, maar talloze malen minder geconcentreerd; jammie!

Crackers
De crackers die we hebben uitgekozen zijn extreem droog, goedkoop en handig in tweeën te breken, daar een handzaam stippellijntje over het middendeel is aangebracht. Als deze snack verschijnt weet je meteen dat je vlam niet uit is op een romantische date maar op een kortstondige avond *Netflix en chill.* Curry en crackers zijn een smaaksensatie. Onze expert is zo blij eindelijk weer iets lekkers te proeven dat ze van schrik op haar wang bijt. De overige smaakmakers leveren echter hetzelfde resultaat op als voorheen. Ine gokt dat dat fritessaus waarschijnlijk wederom niet zo'n verrassende wending heeft als voorheen. Ze had gelijk. Het is vies. Crackers met chilisaus smaakt naar crackers met chilisaus. Mosterd levert wederom een discussie op. Maar appelmoes krijgt eindelijke de shine die het verdient. De crackers smaken naar niks waardoor de appelmoes eindelijk te proeven is. Daarbij gaat het 'krokantje' van de cracker prachtig samen met de appelmoes. Mmm!

Leer koken!
Na een misselijkmakende middag berekenen we de eindstand. Op vijf staat fritessaus met een flagrante 4,3. Wat een teleurstelling. Dit hadden we niet verwacht van het zusje van Nederlands favoriete smaakmaker: mayonaise. Dat fritessaus eigenlijk maar bij één ding lekker is hadden we kunnen weten bij de naam. Mosterd eindigt op de vierde plek, niet geheel verrassend met een onvoldoende. Gezien onze expert steevast een 1,0 gaf aan dit condiment en onze redacteur een ruime voldoende was er weinig bewegingsruimte voor de mosterd om zich te revancheren. Op drie staat chilisaus met vijfmaal een 6,0. Een prima smaakmaker als je van chilisaus houdt en bovendien uiterst betrouwbaar: je weet gewoon altijd wat je gaat proeven als je deze saus over je eten heen mikt. Appelmoes eindigt verrassend genoeg op de tweede plaats met een 6,2. Dit betekent overigens niet dat appelmoes in combinatie met eten vaak lekker is. De appelmoes was gewoon zo waterig dat we hem vaak niet proefden en dus eigenlijk moeilijk tot negatieve beoordeling konden overgaan. Als laatste eindigt Hela's enige echte Curry Kruidenketchup op nummer één. Geen verrassing uiteraard: onze voltallige jury komt van onder de rivieren en heeft dus een aangeboren voorkeur voor curry. Weliswaar adviseren we aankomend studenten om misschien toch maar eens proberen een fatsoenlijke maaltijd te koken alvorens de curryfles aan de mond te zetten, want één ding is in ieder geval zeker: Ine en Jan testen nooit meer iets voor het HInT.

EEN DAG UIT HET LEVEN VAN

Een docent

Door Jan Kok

De werkdag begint, zoals meestal, met een reisje in de trein om kwart over acht 's ochtends van Deventer naar Nijmegen; ideaal om wat mails te beantwoorden of gewoon uit het raam te kijken. Dat laatste lukt vanochtend niet – ik ben gevraagd om als derde lezer een masterscriptie te bekijken omdat de begeleidende docent en de tweede lezer niet tot overeenstemming over het cijfer konden komen. De treinreis is net lang genoeg om een oordeel te kunnen vellen.

Om tien uur neem ik met collega Paul Puschmann een mondeling hertentamen af van een studente die het vak American Identities volgt, maar vanwege een sterfgeval naar huis moet en dus niet op het officiële hertentamen kan wachten. Het verloopt niet geweldig maar we besluiten haar met een voldoende te laten vertrekken. Er liggen daarna nog wat tentamens van Who Built America? om na te kijken. Dan voer ik in Osiris de cijfers van enkele bachelorscripties in en het is altijd een opluchting als het systeem gewoon werkt.

Voor de lunch ga ik kijken hoe het met onze Summerschool staat die deze dagen wordt gehouden. We hebben voor een negental promovendi uit binnen- en buitenland een cursus georganiseerd waarbij ze met statistische experts de gekozen methoden bespreken. Een en ander wordt betaald uit een Europees project met de vreselijke afkorting LONGPOP. Collega Angélique Janssens en ik nemen ook even de financiële afwikkeling van de cursus door. Vervolgens gaan we met de club lunchen.

Na de lunch komt HInT-redacteur Wouter langs om te praten over een artikel 'Een dag uit het leven van…' en ik besluit meteen deze dag te gaan beschrijven. Dan komt een mail binnen van de Engelse uitgever van The History of the Family, het tijdschrift dat ik samen met Angélique Janssens run. Hij feliciteert ons met het feit dat de 'citatiescore' weer is gestegen. We zitten nu in de top tien procent meest geciteerde historische tijdschriften wereldwijd en daar ben ik best wel trots op.

Voor mijn onderzoeksproject Giants of the Modern World – over de ontwikkeling in lengte van de Nederlanders door de tijd – heb ik enkele (buitenlandse) adviseurs gevraagd, en ik mail ze met de bevestiging dat we 29 augustus bij elkaar komen. Daarna buig ik me over de vraag hoe een Koreaans gastonderzoeker aan een visum kan komen. Hij wil na de zomer in Nijmegen aan de slag om met de ESDG-club te bespreken wat er met de Koreaanse stambomen en volkstellingen gedaan kan worden.

De middag staat echter grotendeels in het teken van het becijferen van de cursus Key Research in Historical Studies. De Research masterstudenten hebben in dit blok uitgebreid kennis gemaakt met de spelregels van projectaanvragen en het publiceren van artikelen, en zijn zelf in de huid van een beoordelingscommissie gekropen. Hoewel het maar zeven studenten zijn, moet ik nu hun logboeken (gemiddeld veertig pagina's), hun reviews, en hun optreden tijdens de colleges beoordelen. Er is goed gewerkt, ik voer dan ook mooie cijfers in Osiris in. Net op tijd, want de LONGPOPgroep staat te wachten om te gaan dineren. We kunnen buiten zitten bij Valdin (tegenover het ziekenhuis) en krijgen gratis (flarden van) Guns 'n Roses te horen.

Op de terugweg zie ik dat iemand een artikel heeft ingediend bij de History of the Family, en ik ga meteen op zoek naar een referent. Om half elf ben ik thuis – een stuk later dan me lief is. Maar het was geen saaie dag.

Een dag uit het leven van

EEN STUDENT

Door Wouter Raaijmakers

Mijn dag begint, evenals alle andere dagen, met het wekkergeluid dat overal bovenuit lijkt te klinken. Mijn telefoon bezit nauwelijks het volume om een muzieklijst hoorbaar af te spelen, maar ik zal weten dat mijn dag om acht uur 's ochtends begint. Nu ik al enkele maanden in het centrum van Nijmegen woon, kan ik gemakkelijk op de fiets naar mijn colleges en vergaderingen. Alleen het bijtijds vertrekken blijkt soms een lastige en haast onuitvoerbare taak: de zomervakantie nadert met rasse schreden en nu de druk van de spreekwoordelijke ketel is, kom ik maar moeilijk op stoom. Gelukkig hoef ik pas om kwart voor tien in het Erasmusgebouw te zijn voor het themacollege 'Sense & the city', een werkgroep voor mijn onderzoeksproject over een zintuiglijke geschiedenis. De komende tweeënhalf uur gebruik ik om mij voor te bereiden.

Tijdens het college stel ik nog een paar laatste vragen aan mijn begeleider dr. Anneleen Arnout over het afronden van mijn onderzoek. De werkcolleges in het tweede jaar verschillen enorm met die in de propedeuse, waarbij ik tijdens het college braaf thuis gemaakte werkgroepopdrachten besprak. Het themacollege is hiervan een voorbeeld, omdat ik voor het eerst zelf een historisch-wetenschappelijk onderzoek uit mocht voeren. Het propedeusewerkstuk was vooral een literatuurstudie, terwijl ik de afgelopen tijd het Stadsarchief Amsterdam in ben gedoken om meer te weten te komen over de Beurs van Zocher, de voorganger van de Beurs van Berlage.

Zonder schoolbel start de lunchpauze om half een 's middags. Zelf lunch ik vandaag tijdens een vergadering van de Onderwijscommissie van GSV Excalibur, waarbij ik met een volle mond soms slimme opmerkingen denk te maken. Deze vergadering staat vooral in het teken van het afronden van een mijns inziens succesvol jaar, waarin we onder andere een excursie naar Ieper georganiseerd hebben voor de eerstejaarsstudenten, als aanvulling op de cursus Nieuwste Tijd uit de propedeuse. Na de pauze snel ik naar het kantoor van Jan Kok, hoogleraar Economische, Sociale en Demografische Geschiedenis, om hem te vragen invulling te geven aan de nieuw ontstane rubriek 'een dag uit het leven van...'. Hij geeft aan deze dag te willen beschrijven, omdat hij beslist niet heeft stilgezeten, waarop ik beslis een studentikoze pendant van zijn artikel te schrijven.

Nu kan ik even rust nemen: een dagplanning zonder rustmomenten kan immers gemakkelijk uitlopen op een rampenplanning. Zelf kom ik het best tot ontspanning door inspanning, hoe tegenstrijdig dat ook mag klinken. Daarom bezoek ik minimaal twee keer per week het Radboud Sportcentrum, zodat mijn hoofd even geheel leeg is, wederom in de spreekwoordelijke zin des woords. Voor mijn sportuurtje heb ik in mijn doorgeschoten planmatigheid als vanzelfsprekend een programma opgesteld; het resultaat van een zoveelste poging om mijn volle agenda aan banden te leggen in een daadwerkelijke tijdsindeling. Deze zoveelste poging bleek succesvol: door alle dingen die ik per dag, week of maand wilde doen op een rijtje te zetten, kreeg zowel mijn studie- als studentenleven van de afgelopen tijd enige structuur. Na het sportuurtje besluit ik ter voorbereiding van morgen enkele uren in de Universiteitsbibliotheek door te brengen, voordat ik bij vrienden aanschuif voor het avondeten. Na het diner borrelen we wat na, en rond een uur of twaalf 's nachts kruip ik onder de lakens: het was geen saaie dag.

LOGIKWIS PRIJSPUZZEL

Los op en win!

Door Carlijn van der Veen

Het studiejaar begint al bijna en enkele fictieve GSV'ers gaan met gezonde tegenzin aan de studie. Weet jij te achterhalen waarin ze gespecialiseerd zijn, waar ze zich meestal bevinden en welke graad ze proberen te behalen? Verwerk de aanwijzingen in het schema. Eén aanwijzing is al verwerkt. Door logisch na te denken maak je de puzzel compleet. Noteer de uitkomst in de onderste tabel. Door een juist-ingevuld antwoordvel in te leveren op de GSV-kamer of via de mail per hintredactie@gmail.com vóór zaterdag 1 september 2018, maak jij kans op niet alleen eeuwige roem, maar ook op een boekexemplaar van *Het Pilgrim Fathers-complot* van Jeroen Windmeijer!

In deze fantastische historische thriller raakt docent Peter de Haan opnieuw betrokken bij een mysterie: de voorzitter van de vrijmetselaarsloge wordt vermoord en een manuscript met daarin de verborgen geschiedenis van de Pilgrim Fathers, de Founding Fathers van de Verenigde Staten wordt gevonden. Waarom bleven de Pilgrim Fathers achter in Leiden ? En wat voor relatie had de vriendin van Peter met de voorzitter? Lukt het hem om het mysterie uit te pluizen, voor het te laat is? Alle gestelde vragen krijgen een welverdiend antwoord in het te winnen boek, dus vul in en ding mee!

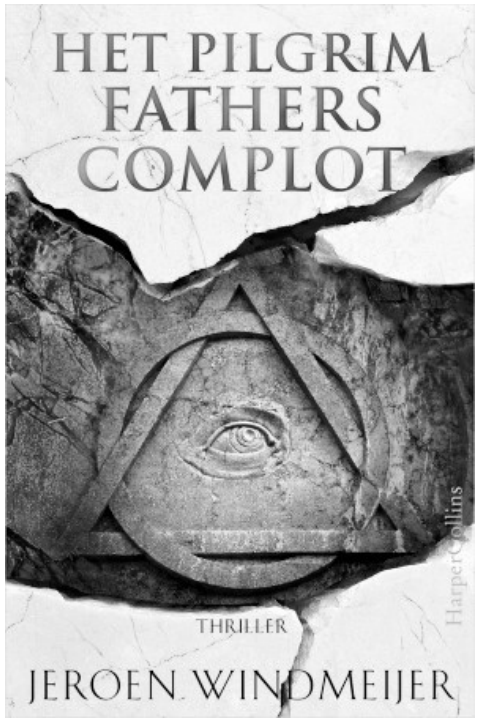

Ruimte voor aantekeningen:

Disclaimer: deelnemers aan de prijspuzzel dienen lid te zijn van GSV Excalibur. De redactie van het HInT is uitgesloten van deelname. De prijswinnaars zullen bekend worden gemaakt op maandag 3 september 2018. Over de uitslag kan niet worden gecorrespondeerd.

	Oudheid	Middeleeuwen	Politieke gesch.	Cultuurgesch.	ESDG	Collegezaal	GSV-kamer	Camelot	ESC	Cultuurcafé	BSA	Propedeuse	Bachelor	Master	Dcotor
Alco Hol											-				
Benny Blond											x	-	-	-	-
Careltje Keizer											-				
Derk van de Domme											-				
Eve Eerlijk											-				
BSA															
Propedeuse															
Bachelor															
Master															
Doctor															
Collegezaal															
GSV-kamer															
Camelot															
ESC															
Cultuurcafé															

	Specialisatie	**Locatie**	**Graad**
Alco Hol			
Benny Blond			
Careltje Keizer			
Derk van de Domme			
Eve Eerlijk			

Aanwijzingen

- Eve heeft vorig jaar haar bachelor behaald en studeert nu verder.
- In E.12.11 roept iemand uit dat hij nog één vak moet te halen voor zijn propedeuse.
- ~~Benny Blond hoopt dit jaar zijn BSA te halen.~~
- Derk van de Domme is verder in zijn opleiding dan Careltje terwijl Careltje vaak in het ESC te vinden is.
- De doctor praat graag over zijn onderzoek naar middeleeuwse volkscultuur onder het genot van koud gerstenat in de Camelot.
- In het ESC wordt gedebatteerd over de colleges van Wim van Meurs.
- Alco Hol houdt zijn studieresultaten bij in een Excelsheet, gemaakt door Van Bochove.
- Eén van de studenten volgt colleges Middeleeuwen op masterniveau maar deze student bevindt zich niet in de collegezaal.

HET KANDIDAATSBESTUUR STELT ZICH VOOR
GSV BESTUUR 2018-2019

Naam: Bram Ruber
Functie: Voorzitter
Introductie: Hey allemaal! Mijn naam is Bram, ik ben 21 lentes jong en komend jaar de voorzitter van de leukste studievereniging van Nijmegen (en daarbuiten natuurlijk). Ik zie mijzelf graag als aanspreekpunt op de vele leuke activiteiten die onze commissies organiseren. Mijn wieg staat in het pittoreske Papenoven in Limburg en ik ben groot liefhebber van - eigenlijk wel - elke sport. Zelf beoefen ik momenteel wielrennen en voetbal. Buiten dat ben ik natuurlijk een fanatieke historicus in het derde jaar van de bachelor Geschiedenis, waarbinnen ik mij steeds meer focus op culturele geschiedenis. Mijn studentenleven in Nijmegen deel ik buiten de GSV het liefst in door met vrienden te gaan chillen en geregeld de stad op te zoeken. Ik kijk er naar uit jullie te mogen verwelkomen in onze fantastische vereniging die voor iedereen een plekje heeft en er zo een geweldig mogelijk lustrumjaar van te maken! Tot snel!

Naam: Wouter Raaijmakers
Functie: Secretaris
Introductie: Hallo allemaal! Mijn naam is Wouter, ik ben geboren en getogen in 's-Hertogenbosch en ben 21 jaar oud. Als derdejaars bachelorstudent Geschiedenis mag ik komend jaar de rol van secretaris vervullen voor onze studievereniging. Dat houdt kortweg in dat ik ga archiveren, corresponderen en notuleren voor de GSV. In de geschiedenis ligt mijn interesse vooral bij (vroeg)moderne cultuurgeschiedenis, naast geschiedtheorie en -filosofie. Ter afwisseling van het studeren en besturen sport ik graag. Mocht je eens willen squashen of mee willen gaan naar de fitness, hoef je het maar te vragen! Ook buiten het sporten om maak ik graag een praatje met je, waarbij ik heel nieuwsgierig ben naar jouw interesses. Hopelijk tot snel!

Naam: Cees Timmers
Functie: Penningmeester
Introductie: Mijn naam is Cees Timmers en ik ben 22 jaar oud. Ik zal dit jaar als penningmeester de financiën van de vereniging in de gaten houden. Mijn interesses in de geschiedenis zijn vrij breed. De oudheid en klassieken spreken mij zeer aan, maar ook de politieke kant van de recente geschiedenis kan mij zeer bekoren. Naast studeren probeer ik regelmatig naar de sportschool te gaan en voetbal ik bij FC Meer Pinten Dan Punten, een vriendenteam van mensen uit verschillende jaarlagen van de opleiding Geschiedenis. Daarnaast vind ik het ook zeker leuk om met vrienden en GSV'ers een biertje te drinken en ben ik liefhebber van verschillende sporten, met name voetbal, wielrennen en formule 1.

Naam: Ayla Nijenhuis
Functie: Algemeen bestuurslid Interne Betrekkingen
Introductie: Welkom Introgangers! Mijn naam is Ayla en ben 24 jaar jong. Als Algemeen bestuurslid Interne Betrekkingen zorg ik onder andere voor de commissiehuishouding en de jaarplanning. Buiten het GSV-bestuur neem ik dit jaar ook zitting in de Opleidingscommissie. Als geschiedenisstudent ligt mijn interesse vooral bij de middeleeuwen en vroegmoderne tijd. Naast mijn studie en de GSV ga ik graag naar concerten en festivals, ben ik niet vies van een avondje stappen in Nijmegen en ben ik altijd in voor lekker eten en gezelligheid! Ik wens jullie allemaal een geweldige intro toe en hoop jullie aankomende tijd beter te leren kennen via commissies, activiteiten, borrels of op de GSV-kamer (E12.11).

Naam: Tim Thijs
Functie: Algemeen bestuurslid Externe Betrekkingen
Introductie: Hallo, mijn naam is Tim Thijs, ik ben 24 jaar en ben geboren en getogen in het Brabantse Boxtel en volgend jaar Algemeen bestuurslid Externe Betrekkingen. Mijn twee grote passies in het leven zijn drank en sport. Echter zijn deze twee zaken vaak zeer lastig te combineren; door het eerste kom ik vaak niet aan het tweede toe. Toch probeer ik iedere week nog kilometers te maken op mijn racefiets en op zondag in de kelderklasse een balletje te trappen. Naast zelf sporten volg ik ook zoveel mogelijk sporten: er zijn dan ook maar weinig sporten waar ik niets van weet (paardrijden is volgens mij geen sport). Verder ben ik een fervent filmliefhebber en zeg ik geen nee tegen een potje kaarten.

Naam: Susan Gosselink
Functie: Algemeen bestuurslid Media
Introductie: Hee allemaal! Ik ben Susan Gosselink, 22 jaar oud en komend jaar zal ik Algemeen bestuurslid Media zijn. Dit houdt in dat ik me bezig ga houden met de social mediakanalen, de website, de foto's en de nieuwsbrieven. Aankomend jaar ga ik daarnaast beginnen aan mijn Master Politiek en Parlement. Mijn interesse ligt dan ook bij de politieke geschiedenis van de vroegmoderne en moderne tijd. In de weekenden ben ik nog vaak te vinden in mijn geboorteplaats, lichtstad Eindhoven. Daar ga ik vaak naar wedstrijden van mijn favo club, FC Eindhoven. Ik ben dan ook altijd in voor een praatje over deze prachtclub. Verder houd ik van reizen (ik probeer alle hoofdsteden van Europa te zien), shoppen, foto's maken en kletsen. Stap gerust op me af om te kletsen en voor vragen. Ik heb er zin in!

Bram

Wouter

Cees

Ayla

Tim

Susan

RECENSIE
HISTORISCHE ESCAPE ROOM 'STUDENTEN IN VERZET'

Door Huub Vilé

Afgelopen april was het 75 jaar geleden dat de toenmalige rector magnificus Bernhard Hermesdorf de loyaliteitsverklaring aan de Duitsers weigerde te ondertekenen, waardoor de Katholieke Universiteit Nijmegen in 1943 haar deuren moest sluiten. Een trotse passage uit de geschiedenis van onze universiteit; anderen universiteiten tekenden wel. Het jubileum van deze bijzondere gebeurtenis was de aanleiding van een escape room in Museum Het Valkhof die in samenwerking met verschillende Radboudwetenschappers, waaronder onze universiteitshistoricus Jan Brabers, is opgezet.

Het spel speelt zich af in het jaar 1943 en draait om de beroemde verzetsstrijder Jozef van Hövell van Wezeveld en Westerflier, de toenmalige praeses van het Nijmeegse studentencorps. Een van zijn grootste verdiensten zijn zijn inspanningen om de Nijmeegse studenten te weerhouden van ondertekening van de loyaliteitsverklaring. Succesvol: slechts een tiende procent tekenden. "Bezoekers [van de escape room] zullen in de huid van zijn vrienden kruipen en keuzes moeten maken die effect hebben op het verloop van het traject dat zij afleggen."

Het is echter dit doel dat de crux van het project vormt. Hoewel escape rooms in de afgelopen jaren enorm populair zijn geworden en daarom in potentie een groot bereik hebben, is het ten zeerste de vraag of een dergelijke 'experience' zich leent voor historische educatie aangaande complexe perioden

in onze geschiedenis. Er zijn genoeg soortgelijke discussies te vinden, van de omstreden douchescène uit Schindler's List tot de Valkenwaardse escape room rondom het verhaal van Anne Frank. Het belangrijkste terugkerende argument is dat het de geschiedenis banaliseert. Zo'n poging tot herbeleving zal de ernst van de situatie niet kunnen simuleren. Waardevoller is het inzicht dat het niet voor te stellen is; daar gaat ook de escape room in Het Valkhof helaas aan voorbij.

Desondanks vormt de escape room een vermakelijke activiteit. Zeven knappe koppen van onze redactie wisten de kamer slechts ternauwernood te ontsnappen. Op het niveau is aldus de redactie niets aan te merken. De puzzels zijn vermakelijk, vergen samenwerking en prikkelen je creatieve denk- en speurvaardigheden. Voor liefhebbers van de (universiteits)geschiedenis werkt het thema zonder meer bevorderlijk, al is de hoeveelheid nieuwe informatie vrij beperkt voor eenieder die de context op de webpagina vooraf heeft doorgenomen.

Een groot voordeel is dat de prijs enorm omlaag te drukken is: het standaardtarief bedraagt €106,- voor twee tot zes personen, maar voor iedere persoon tot en met 25 jaar ontvang je €11,- korting op het totaal. Een aantrekkelijk aanbod in het licht van de doorgaans prijzige escape rooms. Ideaal om je (kersverse) studievrienden beter te leren kennen!

Lees meer of boek via www.universiteitinverzet.nl

GRENZELOOS STUDEREN

Pretoria, Zuid-Afrika

Door Audrey Noteboren

Na alweer een paar weken terug te zijn in het zonnige Nederland, mag ik nog één keer vertellen over mijn semester in Pretoria, Zuid Afrika. Mijn eerste weken in Zuid Afrika waren al meteen veelbewogen, maar na de nodige ziekenhuisbezoekjes kon mijn Afrikaanse avontuur eindelijk echt van start gaan.

Ik woonde op een *residence* samen met ongeveer veertig andere internationale studenten op zo'n vijf minuten lopen van de universiteit. Het was nog een heel gedoe om op het universiteitsterrein te komen want vanwege veiligheidsmaatregelen moest iedereen door poortjes die alleen geopend konden worden met je studentenkaart en vingerafdruk (daar kan de UB nog wat van leren!). De universiteit lag op een prachtig terrein met allemaal cafeetjes en musea. Aan de universiteit volgde ik vier vakken, die gelukkig niet heel moeilijk waren, waardoor ik genoeg tijd had om er op uit te gaan. En die tijd heb ik ook wel echt nodig gehad, want er is zoveel te zien en te doen in Zuid Afrika.

Afrika staat natuurlijk bekend om de *'big five'* en de nodige uitstapjes naar de natuurparken stonden daarom op de planning. Mijn eerste echte uitstapje in Zuid Afrika was dan ook richting een natuurpark in de buurt van Pretoria: Pilanesberg. Bij ieder diertje dat we tegenkwamen werd er gestopt om een hele reeks foto's te maken. Maar na ongeveer honderd zebra's, impala's en kudu's gezien te hebben, stopten we aan het eind van het semester nauwelijks nog als we deze beesten tegen kwamen. Zelfs olifanten werden op een gegeven moment normaal. Natuurlijk ben ik ook nog naar het Krugerpark gegaan waar ik uiteindelijk de *big five* heb weten te spotten.

Ook gingen we wat verder weg van Pretoria. Zo ben ik in mijn eerste vakantie naar Kaapstad geweest, waardoor het even voelde alsof ik weer terug was in Europa. Hier hebben we de Tafelberg en *Lion's head* beklommen en zijn we naar Robbeneiland geweest. En terwijl mijn reisgenootjes een dagje naar een botanische tuin zijn geweest, ben ik naar Kasteel de Goede Hoop geweest, een fort dat door de VOC is aangelegd toen deze in Zuid Afrika aankwam.

In mijn buitenlandsemester heb ik ook een aantal andere landen bezocht. Zo ben ik gaan hiken in de prachtige bergen van Lesotho, heb ik een eilandtour gedaan in het zonnige Mozambique en ben ik, als een van de hoogtepunten van mijn reis, naar de Victoriawatervallen geweest in zowel Zambia als Zimbabwe.

Het leven in Zuid Afrika was soms wel even wennen. Zo was het heel gebruikelijk om wel dertig minuten in de rij te staan om je boodschappen af te rekenen en ook in restaurants duurde het erg lang voordat je eten op tafel stond. Hierdoor heb ik mijn geduld wel aardig kunnen trainen! Maar ook de mensen in Zuid Afrika zijn heel anders. Iedereen is vriendelijk en open. Het enige nadeel van Zuid Afrika is echter dat het vroeg donker werd en dat het in het donker helaas niet zo veilig was.

Al met al heb ik een geweldig semester gehad in Zuid Afrika en ik weet zeker dat ik zeker nog eens terug ga, want er is nog zoveel dat ik niet gezien heb. Mocht je ook een keer naar Zuid Afrika willen, dan kun je me altijd om meer informatie vragen!

COLUMN
STUDEREN KUN JE LEREN

Door Bram Ruber

Disclaimer: dit stuk is met name een persoonlijke visie en van toepassing op mensen die 'op kamers gaan'. Een advies voor mensen die niet op kamers gaan: ga op kamers.

Je hoort het mensen zo vaak zeggen, of het nu je vader is, twee bekakte jongeren in een naar bier ruikend pak op de introductiemarkt of vrienden die al een jaar zoveel in de kroeg hangen dat je jezelf afvraagt of ze überhaupt wel eens een boek openslaan: "Studeren is de mooiste tijd van je leven." Nu kan ik mij voorstellen dat menig beginnend student hier zijn of haar twijfels bij heeft. In de weken voorafgaand aan de 'belangrijkste periode van je leven' zie je eigenlijk alleen maar vertrouwde factoren langzaam uit je leven verdwijnen: de vrienden waar je de plaatselijke uitgaansgelegenheid onveilig mee hebt gemaakt plaatsen al trots foto's op Instagram van hun nieuwe kamer; je moeder geeft je tips hoe je een keer niet de pasta laat aankoken; oom Kees staat al twee weken lang zijn bestelbus te poetsen om straks je IKEA-twijfelaar naar Nijmegen te rijden.

Na dezelfde twijfels gehad te hebben kan ik na twee jaar zeggen dat studeren wel degelijk zo mooi is als menig persoon stelt. Omdat de sleutel om tot deze realisatie te komen ligt in het zo vroeg mogelijk omarmen van het daadwerkelijke student-zijn, wil ik jullie daarom vast enkele gedachtenspinsels toereiken om je draai zo snel mogelijk te vinden. Ten eerste het studeren zelf: sommige studenten maken de fout hun studie te gebruiken als een vrijbrief om alles te doen wat God de mens verboden heeft, om na deze periode erachter te komen dat het aantal behaalde studiepunten zelfs voor oma niet genoeg is om een tientje in een envelop te stoppen. Natuurlijk kan het wel eens gebeuren dat je een tentamen niet haalt doordat je net even wat langer in de stad was, maar een goede balans vinden tussen studeren en het studentenleven is cruciaal voor een geslaagde studententijd. Vooral achteraf gezien. Wanneer punten structureel niet gehaald worden, leidt dat tot stress, gedonder met je ouders en in het ergste geval misschien wel tot het vroegtijdig moeten afkappen van je studie. Dan kan je weer helemaal van voor af aan beginnen.

Het goede nieuws is dat wanneer je deze zaken op orde hebt, het echte plezier kan beginnen. Een gemiddeld studentenleven kenmerkt zich vooral door een periode waar je de minste verantwoordelijkheid combineert met de meeste vrijheid, oftewel een perfect recept voor ongerepte escalatie. Je zal merken dat vrienden maken nauwelijks een probleem is, omdat bijna niemand vrienden heeft aan het begin van dit avontuur. Verveling bestaat niet, want je nieuwe vrienden zijn altijd om de hoek en even verveeld als jij. Maar, mocht je een persoon zijn die niet graag initiatief neemt of het contact in het begin van het jaar om wat voor een reden dan ook een beetje gemist hebt: het leven in Nijmegen heeft opties te over. Iedereen is hier namelijk wel lid van een actieve studievereniging, die elke week wel kans biedt je buiten je stulpje te treden. Maar ook sportverenigingen en zelfs de klassieke studentenverenigingen zorgen ervoor dat er van maandag tot en met donderdagavond elke seconde wel een reden is dat jij je niet hoeft te vervelen. Mijn punt is: iedereen kan er iets moois van maken, het studentenleven discrimineert niet. Het enige wat je moet doen om er een groot succes van te maken is je ervoor open te stellen en de gezonde balans te vinden tussen wat goed voor je is en wat leuk voor je is. Hoe en waar je dit ook doet bepaal jij, maar probeer het tenminste en kom er gewoon bij!

GESCHIEDENISPRENT

Door Roos in't Velt

EEN KENNISMAKING MET DE LOBBYWERELD
STUDENTEN IN HET WILD

Door Koen van Kraaij

Eind november 2017 zat ik lauwe koffie te drinken op de nieuwe GSV-kamer. Ik had de kamer nog niet gezien, en moest uiteraard mijn beklag doen over het feit dat de koffie erg slap was. Desondanks had ik een erg leuke middag op de nieuwe kamer, de sfeer was erg goed. Ik had immers niks beters te doen dan koffie drinken op de kamer, aangezien ik drie maanden daarvoor was afgestudeerd en nog onsuccesvol was gebleken in het vinden van een baan.

Diezelfde middag op de GSV-kamer kreeg ik echter een telefoontje dat mijn leven voorgoed zou veranderen. Het telefoontje was afkomstig uit Den Haag. In het telefoongesprek kreeg ik een terugkoppeling van het sollicitatiegesprek dat ik drie dagen eerder had gevoerd bij Dröge & Van Drimmelen in Den Haag. Al snel werd duidelijk dat men erg positief was over het gesprek en dat ze mij graag als stagiair in dienst wilden nemen. Ik was compleet verrast door het telefoontje en natuurlijk erg blij dat de keuze op mij was gevallen. We spraken telefonisch af dat ik de week erna meteen zou beginnen. Ook vroeg ik in dat eerste telefoongesprek meteen of ik vrij kon krijgen tussen 30 april en 6 mei, zodat ik nog mee kon op de Grote Reis naar Andalusië met de GSV. Dit was gelukkig geen enkel probleem.

Een week later begon ik dan aan mijn stageperiode die in totaal acht maanden zou duren. Mijn stageplek was bij *public affairs* bedrijf Dröge & Van Drimmelen, een bedrijf dat zich specialiseert in belangenbehartiging voor instanties in politiek Den Haag. Mijn werkgever hanteerde voor ons vak de volgende definitie: "*Public affairs* is professionele en transparante belangenbehartiging waarbij de eigen organisatie doorlopend wordt betrokken bij politieke en maatschappelijke besluitvormingsprocessen". Mijn werkzaamheden op de stage stonden volledig in het teken van het assisteren van de *public affairs* adviseurs, waarbij het zogenaamde 'monitoren', het volgen van het relevante nieuws voor onze klanten, het belangrijkste was. Iedere dag begon dan ook met het doorspitten van de Volkskrant, Telegraaf, Trouw, AD, NRC en het Financieel Dagblad, waarna het mijn taak was om de adviseurs zo snel mogelijk op de hoogte te stellen van de essentiële ontwikkelingen in het nieuws.

Een ander deel van mijn stage speelde zich af in de Tweede Kamer. Hier moest ik regelmatig stemmingen en debatten volgen in de plenaire zaal, waarna ik hier een uitgebreid verslag over schreef. De belangrijkste informatie uit een Kamerdebat moest ik zo snel en nauwkeurig mogelijk doorsturen naar de adviseurs. Deze informatie kon dan weer worden gebruikt bij het opstellen van een advies, waar ik zelf ook aan mocht meeschrijven. Nadat ik de collega's uitgebreid had voorzien van de updates uit de Tweede Kamer waren ze nog altijd erg geïnteresseerd in mijn avonturen uit Café de Fuik.

Mijn stage vloeide eigenlijk voort uit de Master Politiek & Parlement van de opleiding Geschiedenis, waarbij ik genoeg *knowhow* heb opgedaan over het politieke proces in Den Haag. Tijdens de master heb ik reeds stage gelopen bij een wetenschappelijk bureau van een politieke partij, maar dit leverde mij helaas nog niet direct een baan op. Daarom leek een stage bij een *public affairs* kantoor mij erg interessant, zodat ik de benodigde werkervaring op kon doen in het politieke werkveld. Een extra stage of werkervaringsplek is dan ook iets wat ik andere mensen zeker kan aanraden! De praktijkervaring en netwerken die je daardoor opdoet zijn heel erg waardevol. Bij een stage krijg je daarnaast ook veel verantwoordelijkheid in je schoenen geschoven, wat ervoor zorgt dat je constant scherp blijft tijdens het werk.

Op mijn laatste stagedag kreeg ik te horen dat ik was aangenomen als fulltime beleidsmedewerker bij een politieke partij, waardoor ik mezelf vanaf september definitief zal vestigen in Den Haag. Deze nieuwe baan had ik vooral te danken aan de opgedane werkervaring middels de stage. Ik zal Nijmegen en natuurlijk de GSV erg gaan missen. Ik kijk terug op een mooie en warme studententijd die ik heb afgesloten met een geweldige stage. Desondanks sluit ik niet uit dat ik komend jaar nog enkele keren zal langskomen bij de GSV, hopelijk tot weerziens!

FEUILLETON
HOOGOP HOGEROP

Door Alberto en Albertooo

Het was zaterdag 17 augustus; de introductie was om de hoek. Brum Raber, Thijs Tim en Savanti Knollendam bevonden zich op de HSV-kamer, terwijl op de Letterenhuiskamer een vrijdagmiddagborrel plaatsvond, waar vooralsnog niemand aanwezig was behalve Mats Leestman. 'Traditionelerwijs kenmerkt de opleidingsintroductie de kennismaking van alle propedeusestudenten met zowel het studie- als studentenleven', begon Brum het oefenen van zijn speech voor het openingscollege, toen Savanti hem in reden viel: 'Brum, vergeet niet iets te vertellen over je hobby's als nieuwe voorzitter van de HSV. Mensen moeten je wel leren kennen.' 'Als ze Brum beter willen leren kennen, hoeven ze alleen maar naar Dries de Vlaming zijn colleges over intrige aan de Europese hoven te gaan. Die jongen sliep niet voor niets op de vleeskamer tijdens onze reis naar Madrid het afgelopen jaar', beet Thijs Savanti toe. 'HSV Camelot, de studievereniging van de opleiding Geschiedenis, is een welkome aanvulling op de beide genoemde aspecten van jouw tijd in Nijmegen', hervatte Brum zijn speech, terwijl hij het tweetal probeerde te negeren.

Plotsklaps stormde Wolter Rozemakers, nog geen dag thuis van zijn meest burgerlijke vouwwagenvakantie in Zuid-België, de HSV-kamer binnen. Bezweet organiseerde hij zijn kastanjebruine krullen en haalde diep adem, om de opgeschrikte HSV'ers te woord te staan: 'De Introductiecommissie heeft kortelings geannonceerd een equipe onderwijzers van deze bewuste academie aan de introductie te laten participeren, benevens de hooggeroemde puntentelling!' Amai!', riepen Brum en Savanti verschrikt in koor uit. 'Flora noopte de IC tot deze ietwat potsierlijke actie; daar gaat onze zegepraal!', vervolgde Wolter. 'Wolter', reageerde Thijs, 'slik eerst even die aardappel in je keel door. Ik snap er geen bal van.' Savanti, die Wolter beduidend beter had begrepen, verzuchtte zich met de woorden 'alle paardenkeutels nog aan toe...'. Teruggevallen in zijn Limburgse tongval voegde Brum daar nog iets aan toe over vlaaien, al was niemand zeker wat hij probeerde te zeggen. De stemming was gesmoord op de HSV-kamer en alle vier verlangden zij naar een feestje.

Alsof een geest, die reeds uit zijn fles was gepoetst, hun wens hoorde, vloog de tussentijd voorbij en belandden de HSV'ers, tezamen met de IC, de mentoren en alle introductielopers in café Shamsam, 'een bar die gecompliceerd doet over homo, bi, lesbo, trans of wat dan ook', zoals hun beschrijving luidt. Nog voordat het daadwerkelijke dansfeest aanving, vond de gebruikelijke pubquiz plaats over de studentenstad in kwestie. Eveneens zoals gebruikelijk speelde Flora bij deze activiteit de *quizmaster*. 'Vraag één gaat over het proefschrift van Dr. Pepper: hoeveel jaren heeft de beste man aan zijn dissertatie gewerkt?', waarna Flora naar achterin het café knipoogde. Het publiek krabde zich achter de oren. Kandidaatspenningmeester van het HSV-bestuur Caesar Trimmers, die een moment stopte met het ballen van zijn spieren, riep uit dat hij de tel kwijt was na het zesde jaar, wat leidde tot enig gegniffel onder de mentoren. Intussen krabbelden de verschillende teams een willekeurig antwoord op hun antwoordpapier. Caesar, die naast Brum en Wolter stond en het krabbelen aan Wolter overliet, was ad rem genoeg om de knipoog van Flora op te merken. Zijn blik gleed over de mensenmassa tot achterin het café, waar tot zijn verbazing het beruchte docententeam stond. Hein-Jan Fabuleux en Wilhelm von Mercy stonden ondergedoken in de schaduw naast, jawel, Dr. Pepper! Meer in lijn met zijn voorganger dan voorheen stamelde Brum 'alle driehonderdvijftig verschillende paardensoorten nog aan toe...' Door hun diepgang in het tijdvak Allernieuwste Tijd gingen de vragen veelal aan eenieder voorbij. Slechts het docententeam, dat onder de naam 'Luftwafels' deelnam, wist het maximale puntenaantal te behalen. 'Het is doorgestoken kaart,' mopperde Brum in zichzelf. 'Dit moeten we aankaarten bij de IC', zei hij, terwijl hij zich wendde tot zijn medekandidaatsbestuursleden Caesar en Wolter. Omdat Caesar niet kon zuipen, was hij al onder de tafel gedronken door

Wolter, die instemde met het idee van Brum. 'Laten we dat morgen tijdens de sportdag doen. Dan verdienen we wellicht extra punten voor onze sportiviteit.'

Azend op punten en de achterliggende overwinning speurde Wolter de volgende dag het zonovergoten sportterrein van de universiteit af, op zoek naar Made, de voorzitster van de IC. Met een flinke kater waggelde zij, met een evenzo brakke Radiostijn aan haar zijde, de tennisbaan op. 'Wolter, waarom ben jij nog zo fris na al die pikketanussies van gisteren?,' vroeg Radiostijn. 'Als de appel inderdaad niet zo ver van de boom zou vallen, had je net als je moeder nu een flinke houten kop', vulde Made hem aan. 'Nou', antwoordde Wolter hen braaf, 'mijn medekandi's en ik hebben het idee dat de pubquiz van gisterenavond doorgestoken kaart was, dus heb ik vanochtend vier katerwaterunits weggeharkt.' Met enige ernst begon Made haar verhaal: 'dat vermoeden hadden wij als IC ook. Flora had een vragenlijst opgesteld die, naar zijn zeggen, het kaf van het koren zou scheiden. Dat wij zijn quiz accepteerden klonk hem als een Italiaanse opera in de oren, maar de inhoud hebben wij vooraf niet ingezien.' 'Zou Flora ook bij het docententeam horen?,' vroeg Radiostijn zich hardop af. 'Geen idee, maar dit ga ik tot op de bodem uitzoeken!,' riep Made uit, voordat zij zonder afscheidsgroet richting de intussen tennissende Flora liep.

Met een grote doelgerichtheid stapte Made, LandMade stevig in haar hand geklemd, op Flora af. Zich bewust van het naderende onheil probeerde Flora met een snoeiharde smash in de richting van Made de confrontatie te verhinderen. De bal, die met een enorme *prestissimo* aan kwam vliegen, mistte de voorzitster van de IC en haar trouwe compagnon op een haar na en vloog subiet een korfballende groep rechtenstudenten in. 'Flora', begon Made, 'er gaan geruchten rond die mij doen vermoeden dat de pubquiz van gisteravond wellicht niet helemaal zuivere koffie was. Het is ook wel opvallend dat juist het docententeam wint, aangezien een docent eveneens als *quizmaster* optrad, niet waar?' Onthutst door de beschuldigingen probeerde een duidelijk achterdochtige Flora het gesprek een andere kant op te werken: 'Behoort de voorzitster van de IC zich niet met andere zaken bezig te houden op deze zonnige dag?' zei hij met een opmerkelijke *adagio* in zijn stem, 'Bekommer je toch liever om onze nieuwe historici in spe en hun mentoren, je droogt zo uit met dit *fuoco* weer!' Het werd Made langzaam duidelijk dat er eindeloos om de hete brei heen zou worden gedraaid, echter bracht Flora haar toch op een idee.

Wat volgde was een spoedberaad van de IC, waarin de katerkoppen bij elkaar werden gestoken om zo tot een listig plan te komen waarmee het intro-gerende mysterie rondom het docententeam ontrafeld zou kunnen worden. Eenmaal lichtelijk bijgekomen van de ruis in zijn hoofd door de kater kwam Radiostijn met een openbaring: 'Een prijzenshow!' Vertwijfeld keken de andere IC-leden hem aan, wachtende op enige verheldering. 'Wat nu', vervolgde Radiostijn, 'als we net zoals op de radio een competitie opstellen waarin deelnemers het tegen elkaar opnemen voor een prijs. Wanneer het docententeam verliest van de andere mentoren kunnen we een opheldering over de situatie eisen, mochten ze winnen zouden ze bijvoorbeeld vijfhonderd punten voor de intro-competitie kunnen winnen'. Radiostijns voorstel werd ontvangen door een hoop geknik en gemurmel. Er bleef echter nog één prangende vraag bestaan onder de overige IC-leden: een competitie in wat? 'Wat dachten jullie van tennis?', stelde Made voor, 'Ik weet nog wel een paar mentoren die ons uit de brand zouden kunnen helpen.'

En zo geschiedde het: de allereerste intro-tenniscompetitie werd in het leven geroepen. Alsof de sportdag op zich nog niet een slagveld genoeg was na een dehydraterende avond in de kroeg, werden alle mentoren uit de uithoeken van het sportcomplex opgetrommeld om deel te nemen aan een potje tennis. Uitgeput door het zorgen voor hun kroost, en wellicht ook wel door het achterover klappen van iets te veel biertjes in Café Shamsam, bleken de overige mentoren geen uitdaging voor het doorgewinterde docententeam. Docenten hebben immers meer cafeïne in hun bloed dan zuurstof. Mentor na mentor bezweek door de backhand van Hein-Jan

Fabuleux en ook Wilhelm toonde geen Mercy met zijn smashes. Het docententeam leek niet ver verwijderd van de overwinning, maar de IC had nog een laatste troef in handen: mentor en fervent tennister bij de Nijmeegse studententennisvereniging *Fast*: Martha Polyester.

De spanning op de tennisbaan was te snijden toen de twee overgebleven mentorenteams het tegen elkaar op moesten nemen voor de prijs. Het docententeam stond oog in oog met Martha en haar medementor, Konrad Linzen. Verre van atletisch, probeerde deze ijdele Limburger zijn tegenstanders af te leiden met vileine opmerkingen, verpakt in een jasje van zachte G's, een tactiek die overigens vrijwel ineffectief bleek te zijn tegenover volwassen mannen. Dit maakte de tennismatch echter niet minder gedenkwaardig. Het was een match voor in de geschiedenisboeken: Federer versus Nadal, Williams versus Williams, ESDG'ers versus vrijwel alle andere historici. Daar brak het moment aan, het was nu of nooit: het mentorenteam was slechts één punt verwijderd van de overwinning op het docententeam. "D'n dood of d'n gladiol'n" verkondigde Martha nog in haar Achterhoekse moedertaal, een verkondiging die echter niemand begreep, op haar mede-mentor Dave van Almelo na. Dave zorgde samen met medementor Yolanda van den Kuil voor mentale steun, iets dat Yolanda vorm gaf door het spellen van 'GO TEAM' met al haar smeulende sigarettenpeuken. Dit bleek echter niet voor niets: Fabuleux en Von Mercy bleken geen weerstand te kunnen bieden tegen het tennisvermogen van Martha en de lichamelijke aanwezigheid van Konrad op het veld.

De twee docenten hadden nog amper tijd om hun rackets neer te leggen of de IC en het gehele HSV-bestuur snelden op hen af. 'Tijd voor een verklaring.' snauwde Brum, 'Er is hier iets vreemds aan de hand onder de docenten, en wij hebben genoeg van deze kwatsj.' Zijn Limburgse uitspatting negerend, sloot de rest van het bestuur en de IC zich achter Brum. Voor Fabuleux en Von Mercy was het over met de façade, de *Anschein*, de *Lüge*. 'Onze deelname aan de introductie is slechts een afleiding', biechtte Fabuleux op. 'Hoewel jullie deze tennismatch gewonnen hebben, hebben wij iets belangrijkers gewonnen, namelijk tijd. Tijd om onze promovendi aan een leerstoel te helpen, en wel op kosten van de HSV en IC.' En waarlijk, Flora en Dr. Pepper waren op het gehele sportcomplex nergens meer te bekennen. De bankrekeningen van de HSV en IC werden met ongekende spoed gecheckt en inderdaad: beiden rekeningen waren geheel leeggetrokken, vermoedelijk door het genoemde docentenduo. Caesar en De man met de hamer, de beide beduvelde penningmeesters, kregen een knalrood hoofd. 'Hoe moeten wij dit nu in onze resultatenrekening verwerken?!' riep het tweetal in koor uit. 'Zie het als een mooie samenwerking: nu financiëren de HSV en de IC tezamen een tweetal bijzonder hoogleraren. Dat noem ik nou eens geschiedenis schrijven!' jubelde Fabuleux het verhaaltje uit.

~Einde~

Uiteraard vertoont dit verhaal geen enkele gelijkenis met de werkelijkheid. Namen en plaatsen kunnen dan ook niet opgevat worden als personen en plekken. Enige gelijkenis is puur toevallig en valt niet onder verantwoordelijkheid van de redactie.

HET KEIZER KARELPLEIN

Keizer wie?

Door Geert Dijk

Het is de gevaarlijkste verkeerslocatie van heel Nederland. Het Keizer Karelplein is waarschijnlijk de meest beruchte locatie van Nijmegen. Met zijn vele afritten en brede, ongelijnde rijbaan is het dé reden om niet de auto te nemen als je richting het centrum rijdt. Tenminste, als je buiten de statistieken van de politie en Rijkswaterstaat wilt blijven.

Het plein werd gebouwd in 1879 en is in 1880 vernoemd naar de redelijk onbekende zoon van Pepijn de Korte (714-768), Karel de Grote. Het geboortejaar van Karel geeft aanleiding tot veel debat. De meest aannemelijke jaartallen zijn 748, 747 of 742. Voor alle drie kan men zich sterk maken, dus als je in de komende jaren een essay over deze Frankische koning moet schrijven kan je er gewoon eentje willekeurig kiezen.

Over Karel zijn jeugd is weinig bekend, op het enkele feit na dat hij als een christen was opgevoed. Gelukkig is er wel een beschrijving van Karel overgeleverd, geschreven door Einhard, de secretaris van Karels zoon, Lodewijk de Vrome. Hierin wordt Karel beschreven als een man met een buikje en een iets groter dan gemiddelde neus. Karel had vanwege zijn hoge afkomst een bijpassende opleiding genoten. Hij beheerste Latijn en bezat een redelijke hoeveelheid literaire kennis. Verder mengde hij zich ook in theologische en filosofische discussies. Ondanks zijn geleerdheid was Karel niet een zeer serieuze man. Karel ging het liefste jagen en at wildbraad zodra hij kon. Zijn joviale levenshouding stond in sterk contrast met zijn serieuze zoon Lodewijk, waarvan gezegd werd dat hij nooit lachte.

Karel de Grote reisde het grootste deel van zijn tijd door Europa om zijn vazallen te instrueren en te controleren. De inefficiëntie van dit systeem zou in latere jaren blijken en het rijk ernstig schaden. Vanaf 801 werd Karel op zijn reizen vergezeld door Abul Abbaz. Het is niet bekend of Abul een adviseursfunctie had, wel is bekend dat hij een olifant was.

De keizerstitel was iets dat Karel helemaal niet wilde. Volgens Einhard had Karel gezegd dat, als hij geweten had dat hij tot keizer gekroond ging worden, hij de kerk niet was binnen gegaan. De reden hiervoor is onbekend. Wellicht was Karel liever gaan jagen of tijd gaan spenderen met zijn koningin of een van zijn vele concubines: christelijk zijn betekende in die tijd iets anders dan tegenwoordig. Dat er andere normen golden voor christelijke heersers in die tijd blijkt ook uit het feit dat hij zijn tweede vrouw probleemloos kon verstoten. Hendrik VIII van Engeland zou later moeten splitsen van de katholieke kerk om van zijn vrouw te kunnen scheiden. Ook in de liefde geldt 'drie keer is scheepsrecht' en daarom trouwde Karel in zijn leven met vijf verschillende vrouwen. Het feit dat Karel zijn hele leven concubines onderhield hoeft niet te betekenen dat Karel nooit 'de ware' heeft ontmoet.

Karels beslissing om zijn rijk na te laten aan slechts één van zijn kinderen laat wel zien dat hij een besluitvaardig vorst was, al kan het natuurlijk ook betekenen dat alle andere kinderen incompetent waren - hier is uiteraard geen direct bewijs voor. Hoe dan ook hield Karel wel veel van zijn andere kinderen en probeerde hij hen ook zo goed mogelijk te beschermen. Alle verzoeken om de hand van zijn dochters sloeg hij af. Dat zijn dochters het hier niet mee eens waren, was een slecht bewaard geheim en al snel werden geruchten verspreid over zwangere prinsessen en kleine bastaardkindjes. Maar het HInT is geen roddelblad, dus daar laat ik het bij.

Als je naar het Keizer Karelplein kijkt vraag je je soms af wat het nut ervan is. Maar net als Karel probeert deze rotonde enkel zijn rol in de samenleving te vervullen. Na een paar jaar in Nijmegen is het een plaats die je voor altijd bij zal blijven, zeker als je een keer (bijna) door een auto geschept wordt.

SCHEUR 'M UIT!
PROGRAMMA INTRODUCTIE 2018-2019

Datum
Tijd: Activiteit, *Locatie*

Zondag 19 augustus
14.00 uur: Openingsceremonie, *Studentenkerk*
14:00 – 18:00 uur: Inschrijven Introductie, *Sportcentrum*
Verzamelen en kennismaken, *Café Camelot*
18:00 – 21:00 uur: Eten bij mentoren, *Bij mentoren thuis*
21:00 uur: Pubquiz en Openingsfeest, *Café ThomTom*

Maandag 20 augustus
11.00 – 12:30 uur: Openingscollege, *LIN 1*
13:00 – 15:00 uur: Speurtocht op de campus, *Campus*
15:00 – 18:00 uur: Openingsmarkt, *Park Brakkenstein*
20:30 – 21:30 uur: Kroegcollege, *Café Camelot*
23:00 uur: Introglorious, *Café van Buren*

Dinsdag 21 augustus
10:30 – 16:30 uur: Sportdag, *Radboud Sportcentrum*
17:00 uur: Eten bij studenten, *Bij vrijwilligers thuis*

Woensdag 22 augustus
10:30-12:00 uur: Stadswandeling Centrum (verzamelen bij Café Camelot)
12:00 uur: Lunch, *Café Camelot*
14.00-15.30 uur: Docent Student voetbal, *Radboud sportcentrum*
16.00-19.00 uur: Radboud Downtown, *Centrum Nijmegen*
21:00 uur: Kroegentocht (verzamelen bij Café Van Ouds)

Donderdag 23 augustus
12:00 – 14:00 uur: Bij mooi weer: ochtendactiviteit, *Locatie wordt nader bekend gemaakt*
14:30 – 16.15 uur: Boekenproject 'Vrouwen en macht', *GR 0.100*
19:00 – 21:00 uur: BBQ, *Café Piecken*
21:00 – 23:00 uur: De cantus die geschiedenis gaat schrijven, *Café Piecken*
23:00 uur: GSV-Feest, *Café Piecken*

Vrijdag 24 t/m zondag 26 augustus
Introductiefestival

Maandag 27 augustus
16:00 uur: De Grote Intro Quiz & Camelot Bierproeverij, *Café Camelot*

IN HET HOL VAN... SSH& HOOGEVELDT GANG 5

Het complex wint ondanks recente opknapbeurten geen schoonheidsprijs, maar de historici van 'Hoogje 5' [Bas Oerlemans (links) en Huub Vilé – Stijn Kuipers was tijdens de opname helaas op vakantie] zijn erg enthousiast over hun stulpje. Dat is met name te danken aan het gevoel van (studentikoze) vrijheid en de samenhorigheid tussen de ganggenoten. Twee jaar geleden werd gekscherend het officieuze gangdispuut Corona Cinquentue opgericht; inclusief eigen badjassen! Het belangrijkste wapenfeit zijn de gangfeesten, waar ook menig geschiedenisstudent acte de présence geeft. Ook buiten de feesten is de gemeenschappelijke ruimte frequent gevuld met GSV'ers. Of het nu gewoon samen eten is, een gezelschapsactiviteit of een after van een activiteit.

Foto door Sem van Helden en tekst door Huub Vilé

Lieve Mariken van Nieumeghen,

Wat heb ik nu toch allemaal gehoord? De verhalen die hier in Nijmegen over jou de ronde doen, doen me twijfelen of de aanhef 'lieve' eigenlijk wel geschikt is voor deze brief. Het is inmiddels bijna zeven jaar geleden dat je uit Nijmegen vertrok en nog dagelijks bidt je oom Gijsbrecht dat je terug zult komen. Hij is er kapot van en voelt zich erg schuldig dat hij jou al die jaren geleden alleen naar de markt heeft gestuurd. Natuurlijk was het verschrikkelijk wat jij daar meemaakte; natuurlijk ging je tante ver over de schreef; maar moest je daarvoor nou in zee gaan met deze duivelse Moenen? Je tante heeft zichzelf overigens na je vertrek van het leven beroofd. Zo verloor je oom niet alleen zijn geliefde Mariken, maar ook zijn lieve zuster.

Ik praat niet goed wat je tante heeft uitgespookt. Het was ontzettend onredelijk van haar om haar woede op jou af te reageren. Je moet wel begrijpen waarom ze zo kwaad was. Ze had vlak voor jouw komst slaande ruzie gehad met een paar vrouwen over 's lands politieke toestand. Hertog Arnold van Gelre was immers gearresteerd door zijn bloedeigen zoon Adolf. Je tante was door de discussie hierover verward geraakt en zag in jou een zondebok om haar boosheid te uiten. Dat ze jou echter betichtte van onzedelijk gedrag, ging absoluut veel te ver. Toch had je nooit de duivel om hulp mogen bidden, hoe verslagen je ook was!

Men fluistert dat je tegenwoordig door het leven gaat als Emmeken, omdat Mariken te veel lijkt op de naam van de heilige Maria. Wat een goddeloosheid! Ik hoorde van mijn neef in Antwerpen dat je intrek hebt genomen in de Guldenen Boom op de markt en dat moord en doodslag daar aan de orde van de dag is. De inwoners van de stad zijn doodsbang voor Moenen. Zie je dan niet dat je je door hem hebt laten corrumperen. Je was ooit zo'n lief meisje, maar wat er nu van je geworden is, slaat alles. Ik hoop van ganser harte dat je diep van binnen nog steeds dat lieve meisje bent; het is nog niet te laat voor wroeging.

Lieve, lieve Mariken (ik weiger je bij een andere naam te noemen), kom toch terug naar Nijmegen! Ik begrijp het als je bang bent voor Moenen en dat je vreest dat je zonden niet vergeven zullen worden, maar weet dat God en de Nijmegenaren vergevingsgezind zijn. Als je vertrouwt op je geloof en op de liefde van je naasten, dan weet ik zeker dat je oom Gijsbrecht je met open armen weer zal ontvangen. Natuurlijk zul je moeten boeten voor wat je gedaan hebt, bij de bisschop of zelfs bij de paus in Rome, maar Gods barmhartigheid is groot.

We willen allemaal niets liever dan dat je weer huiswaarts keert. Zet je over je angst heen en brei aan dit opzienbarende verhaal alsjeblieft een goed einde. Je zult zien dat men van jou kan leren en later zelfs een voorbeeld aan je zal nemen. Wie weet zetten we hier ooit nog wel een standbeeld voor je neer! Hopelijk bereikt deze brief je in goede orde en tot wederziens!

Hartelijke groet,

Steven Verhoeven